

Sähkösanomat

4/2019

Tässä lehdessä

- 3 *Pääkirjoitus*
- 4 *Hallituksen jäsenen ajatuksia kuluneelta vuodelta*
- 5 *Tek terveiset*
- 6-7 *Kattava vertailu satunnaisen skiltalaisen opiskelupaikoista kampuksella*
- 8 *Arviossa joulun vihreät*
- 9 *Mitä kuuluu fukseille?*
- 10-12 *Sähkömies*
- 13-14 *Behind the scenes: Näin syntyy Sähkömies*
- 15-16 *Elämää Malesiasta ja Saksasta*
- 17-19 *Vujut på Svenska - Vuosijuhlat Ruotsissa*

Kuvat:

Kansi: Akseli Kolari

s3 Aurora Kaaja

s5 Sofia Finn Virtanen

s13-14 Santeri Suomala

Takakansi: Sofia Finn Virtanen

Pääkirjoitus

Vuosi 2019 kului yhtä nopeasti kuin kaikki muutkin vuodet. Taas marraskuussa huomaan ihmetteleväni, että miten nyt on jo talvi ja joulukokkutua ovelta. Kuitenkin, kun katson tätä vuotta taaksepäin, ymmärrän mihin se on kadonnut. Tammikuussa alkoi stressi Sähkösanomien toimittamisesta, toimittajien keräämisestä ja muutosta Hervantaan. Sitten alkoi stressi kesätöiden hakemisesta. Onneksi helmikuussa oli yrityspäivät ja löysin monta yritystä, joista sain kieltäviä vastauksia kesätöiden suhteen. Sen jälkeen alkoi neljäs periodi, jossa stressaannuin kurssien liiallisesta määrästä. Noh katsotaan sitten syssymällä.

Kesä meni ja syksy saapui. Hain inspiraatiota tähän pääjuttuun lukaisemalla ensimmäistä taittamaani Sähkösanomia. Sävyne silloin oli hyvin iloinen ja elämäni näytti olevan toivoa ja innostusta täynnä. Minne tämä energia hävisi? Miksi nyt vain väsyttää ja harmittaa? Tuleeko minusta vielä iloinen? Sängystä on inhottava nousta aamulla ja koulu tuntuu nykyään vastenmieliseltä paikalta. Keväällä vietin suurimman osan koulupäivistäni killassa ystävien kanssa ja erilaisten videopelien parissa, ja suoriuduin samalla koulussa ihan hyvällä menetykselläkin. Nyt kaikki päiväni kuluvat TC303, TC219 tai Sähkötalon M siiven luokissa. Miksi? En nauti tästä.

Toisaalta kaikki, niin kuin tämäkin syksy, on vain väliaikaista. Ihan pian alkaa joululoma ja pääsen pakoon koulua vanhempieni luokse Poriin. Ei enää dediksiä, eikä enää exameita. Ei enää harkkatöitä tai Moodlea. Jäljelle jää vain minä ja kaikki menetetty vapaa-aika. Voin tehdä ihan mitä vain! Ensiksi ainakin otan herätyksen pois puhelimestani ja nukun muutaman päivän putkeen, sitten voi jo jaksaa tehdä jotain kivaakin.

Kaikesta tästä stressistä huolimatta asiat ovat yllättävän hyvin nyt kun pysähdyn katsomaan tilannetta. Koulusta olen selvinnyt hyvin ja viimeiset taittamani Sähkösanomat ovat killoissa ja juttuja on

tullut hyvin vähän joka suunnasta. Iso kiitos siis toimittajille! Tässä mietinkin, että miten olen jaksanut puskea itseäni ääri rajoille viikosta toiseen. Ihan sairasta tämä tällainen. Haaveet joululomasta ja kaiken väliaikaisuudesta ovat varmaan kannatelleet minua tähän asti. Jää kyllä viimeiseksi kerraksi tällainen suorittaminen. En suosittelen tätä kenellekään. Nyt suljen läppäri ja lopetan vuoroni päätoimittajana.

Hyvää joulua kaikille ja älkää tehkö töitä lomalla!

Vuoden 2019 Sähkösanomien päätoimittaja

Sofia Finn Virtanen

Hallituksen jäsenen ajatuksia kuluneelta vuodelta

Salla-Mari Palokari

Haluaisin kirjoittaa teille kohtaamastani ilmiöstä, jota kutsun järjestötoimijan paradoksiksi. Se tarkoittaa sitä, kun koet koko ajan tekeväsi jotain, mutta silti samaan aikaan liian vähän. Mistä tämä johtuu?

Syitä on monia. Järjestötoiminnassa ei esimerkiksi ole vain selkeitä tietyn ihmisen tehtäviä, vaan yleiset hommat on myös hoidettava. Pelkästään omiin tehtäviin keskittyminen on mahdollista, mutta hankalaa. Tämä voi johtaa siihen, että jotain jää tekemättä, kun rästilistan pituus kasvaa liian pitkäksi. Sen lisäksi omaan pestiin liittyvät tehtävät voivat mennä jollakin tavalla pieleen. Jäsenistö, oman järjestön ulkopuoliset henkilöt ja välillä jopa omat hallituskaverit ovat helposti tarttumassa näihin epäonnistumisiin, jolloin oman työpanoksen merkitys alkaa epäilyttää.

Totuus on kuitenkin se, että järjestötoimija on täysin väärässä paikassa, jos koko vuoden

aikana ei tule yhtään virhettä. Jokainen on oppimassa uutta ja kasvamassa, niin omista tehtävistään kuin yhdessä toimimisesta. Vapaaehtoiset toimijat hoitavat edunvalvontaa ja järjestävät tapahtumia saamatta siitä lainkaan rahaa palkkioksi. Siksi jokaisen on hyvä muistaa olla armollinen niin itselleen kuin toisille sen osalta, milloin on tehty tarpeeksi ja milloin ei. Palautteen antamisessa sopii muistaa, että sen lukeva henkilö on todennäköisesti tehnyt parhaansa kaikesta huolimatta. Liian usein palaute on myös pelkästään negatiivista ja hyvistä suorituksista ei muisteta kiittää.

Haluankin lopuksi vielä muistuttaa teitä: antakaa virheet anteeksi niin itsellenne kuin muille ja muistakaa myös kiittää tehdystä työstä. Muistetaan olla odottamatta ammattitaitoa vapaaehtoisilta ja annetaan tilaa toisillemme epäonnistua. Kukaan ei ole valmis yliopistoon saapuessaan, ja järjestötehtävät oppii tekemällä.

HouHouHou!

Ollaan taas siinä kohtaa vuotta, että joulun lähenee ja tontut kurkkivat ikkunoista. Kannattaa siis olla valppaana. Ylipäättään valppaana oleminen alkaa olla vuodenvaihdetta lähestyessä erittäin tärkeää, sillä KESÄTYÖ, kyllä KESÄTYÖ haku aikaistuu vuosi vuodelta. Parhaat vinkit kesätyön hakuun tarjoaa tottakai Työkirja (ent. TEKin Työkirja). Mikäli et tiedostusTEKnisistä syistä :D tai muista syistä päässyt paikalle, löydät työkirjan osoitteesta: www.tektyokirja.fi. Se ei tarjoa ainoastaan apua töiden hakuun, vaan auttaa valmistautumaan myös työhaastatteluihin! Joten muistakaahan olla hereillä, sillä yhtäkkiä voikin olla liian myöhäistä..

Mikäli olet ensi vuoden almanakkaa vaille, voit pyytää ilmaiseksi TEKin tasku- tai seinäkalenterin!!!! Lähetä sähköposti perusteluihin, miksi haluat kyseisen tuotteen osoitteeseen jasenrekisteri@tek.fi. Pidä myös korvat höröllä TEKin urailtojen ja TEK-akatemian seminaareiden osalta! Muistutuksen sanana, TEK-lounge on avoin kaikille ja sinne voi vapaasti mennä tekemään kouluhommia tai hengailemaan säkkituoleille. Loungesta saat myös ilmaiseksi kahvia piristämään talven synkkiä aamuja.

Oikein mukavaa alkutalvea kaikille ja voimia tenttiviikkoon sekä harkkatöihin!

Jouluisin terveisin,

Jukka

Skillan TEK-jäjä

tg @Zukkimusfilms

Kattava vertailu satunnaisen skiltalaisen opiskelupaikoista kampuksella

Moni on varmaan useinkin miettinyt, mikseivät opinnot suju. Miksi kampuksella tulee kulutettua elämästä 85 %, mutta siltikään mitään ei saa aikaan. Onko vika korvien välissä? Olenko vain huono ihminen? Onko minulle kehittynyt vanhemmalla iällä mystinen diagnosoimaton kehitys- tai keskittymishäiriö? Vastaus voi hyvinkin olla näitä kaikkia. Välttämättä se ei silti ole niistä mitään. Sähkösanomien toimitus uskoo vakaasti vian olevan yksilöiden sijaan toimintaympäristössä. Vastuu on aina hyvä sysätä muiden harteille, joten seuraavaksi tarjoamme tämän tavoitteen tueksi hieman tutkittua tietoa.

Toimituksemme kävi vertailemassa yleisimpiä opiskelupaikkoja Hervannan kampuksella, ottaen huomioon ensisijaisesti tilan viihtyvyyden, siellä saavutettavan työtehon, virvokkeiden ja ruuan saatavuuden alueella, sosiaalisen kanssakäymisen mahdollisuudet opiskelun lomassa sekä työskentelytilojen laadun.

Killan olohuone ja opintonurkkaus

Killan jäsenten keskuudessa vallitsee vakaa uskomus, jonka mukaan kiltahuone on ihmisen paras paikka olla ja hengittää. Asiahan on näin, absoluuttisesti, eikä Suuren Johdon valtaa tai oikeudentajua sovi kyseenalaistaa. Onko tilanne kuitenkin aina näin?

Pettämätön datamme kertoo, että kiltahuone koetaan vain keskivertomukavaksi paikaksi opiskella. Tai oikeastaan, se koetaan liiankin mukavaksi. Kiltahuoneen seurallinen ja vapaamielinen ilmapiiri ajaa opiskelijan usein siihen pisteeseen, etteivät opinnot maistukaan, vaan herkkä mieli saattaa harhailla esimerkiksi Wiin pelien pariin. Toisaalta, opintonurkkauksessa kuulee varmimmin kampuksen parhaat juorut, ja sosiaaliset suhteet tulee näppärästi hoidettua samalla reissulla. Opiskelu kiltahuoneella on täysin mahdollista, mutta varaudu siihen, ettei aikataulusi aina pidä! Lisäpisteitä kiltahuone saa myös palveluiden saatavuudesta (esimerkiksi kahvi).

caruna

Opiskelua varten rakennetut tilat

Kampukselta löytyy myös muutamia erityisesti itsenäiseen työskentelyyn ja ryhmätyöskentelyyn tarkoitettuja tiloja, kuten kirjasto ja kielikeskus. Arviointiraati kehuu erityisesti näiden tilojen viihtyvyyttä. Toisaalta molemmat tilat sijaitsevat kaukana kahvila- ja ruokapalveluista ja ovat lisäksi usein täynnä. Opiskelu näissä tiloissa on mukavaa ja tehokasta, mutta usein yksinäistä ja pitkäväteistä.

Muut tilat

Muita tiloja ovat esimerkiksi aulatilat, joissa nyt vaan sattuu olemaan muutama sääällittävä pöytä. Nämä tilat kelpaavat opiskeluun tarpeen tullen, mutta eivät siihen mitenkään erityisesti kannusta. Käytäviltä kantautuvat melu ahdistaa, pitkä matka kiltahuoneelle ja ravintolaan harmittaa, eikä sähköä ole läheskään aina saatavilla. Kunniainmaininnan saavat Konetalon aulan uudet 90 asteen kulmassa olevat ”nojatuolit”, joista saa takuuvarmasti selän kipeäksi. Ei jatkoon.

Oma työpiste

Testin voitti ylivoimaisesti arvioijan oma työpiste TREYn toimistolla. Opiskelu / meemisuhde on hyvin tasapainossa, joten duunin tekeminen on tehokasta mutta myös mielekästä. Miinuspuolena tässä on tilan heikko tavoitettavuus – päästäkseen oman työpisteen ääreen täytyy suoriutua vaivalloisesta hakuprosessista. Toisaalta plussana saa toimia vuoden ylioppilaskunnan hallituksessa. Emme toisaalta suosittele, jos oikeasti haluat edistyä opinnoissasi.

Yhteenveto

Testin voittajaksi pisteiden perusteella selvisi oma henkilökohtainen työpiste. Tämä ei ole mitenkään yllättävää, mutta ymmärrämme, ettei kaikilla kampuksella voi olla omaa työpistettä. Seuraavaksi paras vaihtoehto opiskelulle on kielikeskus. Kiltahuonetta suosittelemme sosiaaliseen kanssakäymiseen. Opiskeluun kiltahuoneella tarvitset rautaisen keskittymiskyvyn. Konetaloa emme suosittele opiskeluun missään nimessä.

Terveisin,

Arvovaltainen raati

Adam Zeidan

Arviossa joulun vihreät herkut

Vihatut ja rakastetut Fazerin vihreät kuulat ovat pysyvä osa suomalaista joulun viettoa. Sähkösanomat kokeili, miten kuulat sopivat erilaisiin kotiruokiin. Toimittajat haluavat ehkä pysyä tällä kertaa anonyymeinä.

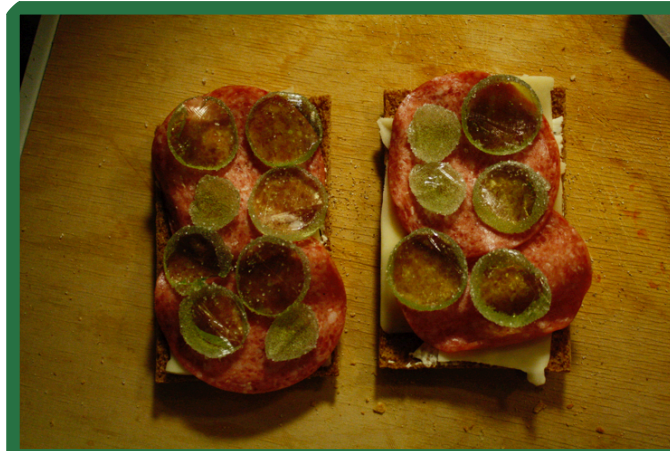
Lol ne oli Miika ja Santeri

1. Hapankorput

Kysymys: Pannaanko leivässä päällimmäiseksi juusto vai kinkku? Vastaus: Ei kumpikaan! Me annoimme perinteiselle herkulle uuden twistin vihreillä kuulilla.

Kommentit: "Oikeastaan jopa aika hyvää. Vähän turhan makeaa. Vihreä kuula lisää makuun raikkautta. Marmeladi on hyvä komplementti meetvurstille."

Loppuarvosana ●●●/●●●●●

2. Pyttipannu

Teimme pyttipannusta myös vegaaneille sopivan version korvaamalla lihan vihreillä kuulilla. Hyi helvetti.

Kommentit: "Vihreät kuulat maistuvat lämmitettynä todella omituiselta, eivätkä ne sovi pyttipannuun millään tavalla. Roskiin meni"

Loppuarvosana ●/●●●●●

3. Grillivartaat

Kesäiltojen grilliherkku taittuu kätevästi myös talvisempiin ruokahetkiin lisäämällä mukaan niitä vihreitä kuulia. Toimitus ei kuitenkaan missään nimessä suosittele tekemään näin.

Kommentit: "Ihan hyvää. Toisaalta näitä syödessä kyllä selviää, että yksi vihreä kuula päivässä on ihan tarpeeksi."

Loppuarvosana ●●/●●●●●

Mitä kuuluu fukseille?

Kuulumisia fuksisyyksystä kertovat Kirsi Vilkko ja Linnea Salmimaa

Tää fuksisyyksy on ollut LIT. On tullut opiskeltua, stressattua turhia asioita ja nautittua alkoholia kohtuudella. Opiskelujen alun oottaminen alkoi jo ennen kirjoituksia ja stressi tasot oli vat korkealla ennen kuin tieto sisäänpääsystä tuli.

Me ollaan aina sattumalta oltu samoissa kouluissa ala-asteelta saakka ja oli kiva tietää että nyt yliopistossakin olisi kavერი, jonka tuntee. Toukokuun lopusta asti sitten odoteltiinkin orientaatio viikon alkua eikä se ollut pettymys. Viikon aikana oppi paljon uutta yliopistoelämästä ja tutustui moniin uusiin ihmisiin. Jo toisella viikolla meijät nimettiin alkoholistifukseiks, jota nyt kannetaan ylpeydellä nauttien kaikista mahdollisista tapahtumista. Tietenkin koulutyöt aina mielessä pitäen ettei jäis kaikille aamuluennoille menemättä.

Vaikka opiskelut on osottautunut rankemmiksi kun olisi osannut odottaa ollaan koko syksy menty rennolla asenteella ja siten ollaan saatu tästä ajasta tosi paljon irti. Huikkeimpia tapahtumia syksyn aikana on ollu kaikki rastikierrokset, jonne on päässyt pöhisemään kavereiden kanssa. Aika usein meidät on tavannut myös Teekkarisaunalla, jossa aina pääsee pelaamaan meidän lempilajia eli beerpongia, jota itseasiassa treenataan lähes joka keskiviikko yhdessä ettei taidot vaan pääsis ruostuun.

Tätä kirjottaessa ollaan juuri toipumassa pikkujoulu-risteilystä, pakkailemassa kamoja rankka-xq:a varten ja kirjoittelemassa tän viikon koodiprojektia. Tasapaino siis tapahtumien, kouluhommien ja rentoutumisen välillä on ollut avainsana meidän onnistuneeseen fuksisyyksyyn ja nyt jo odotetaan innolla mitä kaikkee kevät tuo tullessaan.

SÄHKÖMIES

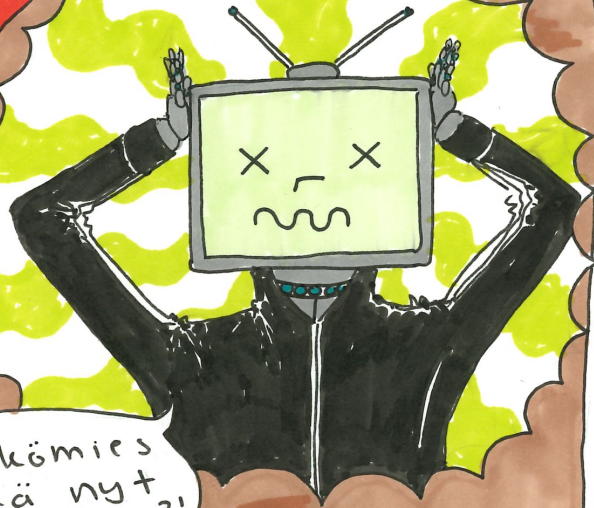
IV / IV

Kuvitus ja tarina:
Sofia Finn Virtanen

VOI EI!
vaijeri
katkesi!

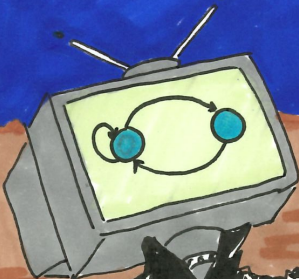

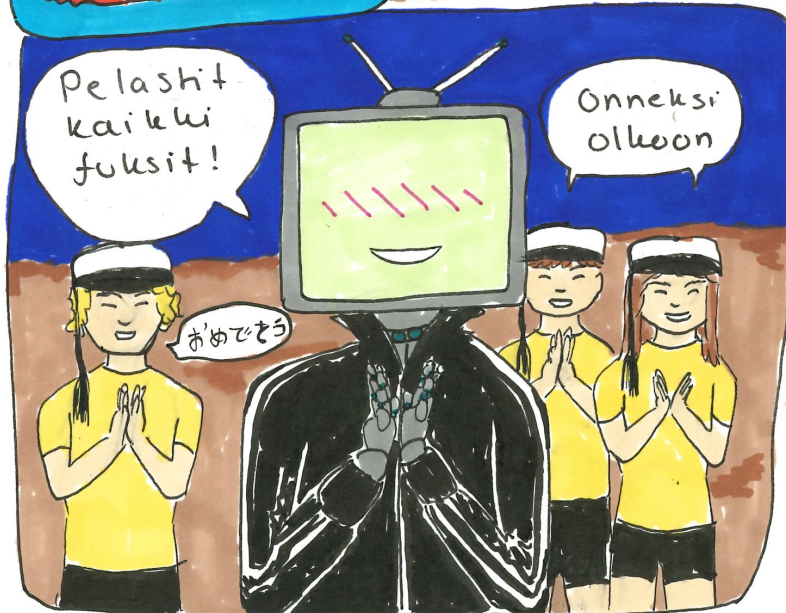
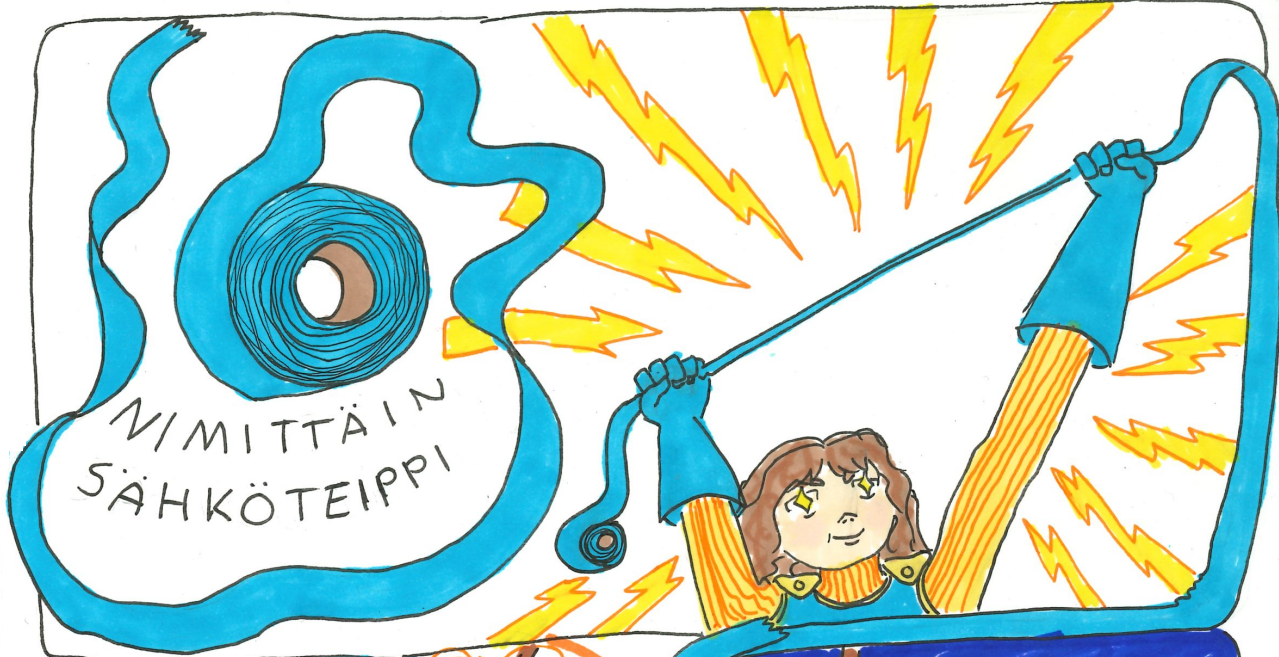
Sähkömies
mitä nyt
teemme?!

Hei! Tilakaavio
voisi olla
avuksi!

Ei, nyt on otettava
perinteiset
keinot
käyttöön

©
Koneistaja on
voitettu.
Fuksit on
pelastettu.
Rauha on
palannut
maahan.
Mutta
Sähkömiehen
työt eivät
ikänä lopu...

Loppu.

Behind the scenes: Näin syntyy Sähkömies

Kuluneena vuonna Sähkösanomien lukijat ovat saaneet ihastella lehden sivuilla eräänlaista harvinaisuutta: alkuperäistä sarjakuvaa, joka on vieläpä sisällöltään paljon asiallisempi kuin mitä perinteiseltä teekkarijulkaisulta voisi odottaa! Haastattelimme Sähkösanomien päätoimittajaa ja sarjakuvan piirtäjää Finn Virtasta, ja astuimme kulissien taakse sarjakuvan toimitukseen.

Toimittaja: Santeri Suomala (yks tai kai kysymystä tuli Aurora Kaajalta, en muista ihan mitkä ne oli)

Mistä sait idean piirtää kiltalehteen sarjakuvan?

Minulla on ollut tosi kauan haaveita sarjakuvan piirtämisestä. Sähkösanomien päätoimittajaksi hakiessani tajusin, että nyt on vihdoin tilaisuus tehdä sarjakuvaa ja julkaista se jossain.

Miten sarjakuvan numero syntyy?

Jokaisen numeron toimitus alkaa siitä, kun sovitaan tapaaminen tekijätiimin kanssa. Sitten annan luonnosvihon Santerille, joka piirtelee siihen jotain Joelin ja Auroran kanssa. Näin syntyy illan myötä kuvakäsikirjoitus. Seuraavaksi luonnostelen sarjakuvan A3-paperille, johon lopullinen sarjakuva piirretään ruutu kerrallaan.

Millainen on Sähkömies-hahmon tausta?

Hmm. Idea tähän tuli jollakin luennolla. Alunperin scifiseikkailuna, mutta myöhemmin se muuttui

supersankaritarinaksi. Seuraavaksi keksittiin, mistä Sähkömies sai voimansa ja kaikki palaset suorastaan loksahtelivat paikalleen ideoiden lennellessä ympäriinsä.

Mikä toimittamisessa on parasta?

Ihmisten reaktiot sarjakuvaa lukiessa ja se kun minulta kysellään seuraavan numeron perään. Positiivista palautetta kiltalehden sisällöstä on tullut.

Jatkuuko tarina ensi vuonna?

Se jää nähtäväksi. Täytyy neuvotella seuraavan päätoimittajan kanssa.

Onko sarjakuvaa ollut mukava kirjoittaa?

On ollut mukavaa päästä toteuttamaan pitkäaikaista haavetta. Näin kuvataiteen harrastelijana on harvinaista, että koulutöltä ehtii piirtelemään, mutta nyt on erikoisesti ollut jopa pakko sovittaa piirtämistä koulutöiden väliin.

Mitä tekniikoita käytät sarjakuvan piirtämiseen?

Ihan perinteisiä piirrustustekniikoita. Oma tyylini on peräisin nuoruuteni pimeiltä anime-ajoilta, joista en ole harmillisesti täysin päässyt eroon. Sellaista se on. Hahmottelussa käytän lyijykynää, itse piirtämiseen erilaisia mustia ja värillisiä tusseja. Kaikki sarjakuvat on tehty käsin!

Näetkö itseäsi sähkömiehessä?

Kyllä, olen käyttänyt omaa kuvaani Sähkömiehestä piirtäessä :)

Tappelisitko mieluummin yhtä Sähkömiehen kokoista ankkaa vai sataa ankan kokoista Sähkömiestä vastaan?

Yhtä sähkömiehen kokoista ankkaa.

Kuvastaako Koneistaja-niminen pahis tunteitasi koneteekkareita kohtaan?

Ei tietenkään! Hän kuvastaa tunteitani mekaanisia laitteita kohtaan.

Tämä on sinun päätoimittajan pestisi viimeinen lehti. Millaiset terveiset annat seuraavalle päätoimittajalle?

Paljon tsemppiä! Kirjoittaminen ja taittaminen ei ole välttämättä aina mukavin homma, mutta kunhan muistat aikatauluttaa ja painostaa toimittajia kirjoittamaan, niin kyllä siitä lehti syntyy. Kannattaa opetella perusjutut heti aluksi, niin ei käy kuten minulla ja tajuat vasta viimeisen lehden kohdalla, miten asiat tapahtuvat.

Elämää Malesiasta ja Saksasta

Saana Kaario ja Henri Ponkala viettivät puoli vuotta toisessa maassa, toisessa yliopistossa ja toisessa kulttuurissa. Tässä jutussa he kertovat kokemuksiaan vaihtovuodestaan.

Saana Kaario, Malesia

Helmikuun alussa, hohtavien hankien aikaan koitti aika lähteä. Lähes vuosi aiemmin aloitetut suunnitelmat olivat valmiina ja ystävät sekä lähimmäiset hyvästeltä. Nyt mun mentävä on. Puoli vuotta myöhemmin palasin takaisin.

Lähdin opiskelijavaihtoon Malesiaan kevätlukukaudeksi 2019. Kohteeksi valikoitui Universiti Sains Malaysia Penangin saarelta lähinnä äärimmäisen timanttisten suositusten ansiosta: helppoja noppia ja hyviä aikoja tiedossa. Helmikuussa toki houkutti myös kohteessa odottava lämpö ja lähes rikollisen halpa elintaso.

Suosituksien pitivät paikkansa viiltävällä tarkkuudella; koulua kävin jopa kahtena päivänä viikossa saavuttaakseni TTY:n vaatiman vähimmäisnoppamäärän 20 op. Pakollista läsnäoloa vaativat koulupäivät järjestäytyivät mukavasti peräkkäin keskelle viikkoa, mahdollistaen näin matkustelun ja suhteellisen vapaan oleskelun alakerran uima-altailla viikon viitenä muuna päivänä. Sähkötekniikan kurseja en lukenut, sen sijasta hulin itseäni kehittäen osaamistani sivuaineeseen sopivilla tutapöhinä-kursseilla ja vaihtariuosikilla ”Malaysian Studies (6 op)”, jonka avulla opin muun muassa sen, että kun talot rakentaa tikkujen päälle niin käärmeet

eivät tule sisälle ihan niin suurella todennäköisyydellä.

Luppoajalla suosikeiksi allasalueella hikoilun lisäksi muodostuivat kavereiden kanssa notkuminen, ulkona syöminen (n. 2 €), taksilla ajelu julkisen liikenteen puuttuessa (muutama hassu kolikko), elokuvissa käyminen (alle 4 €) ja matkustelu Kaakkois-Aasian muissa valtioissa. Sukellusharrastus sai uuden liekin lämpimien vesien äärellä reissatessa ja pinnan alla tarkkailin elämää mm. valtavista mantarakuista kilpikonniin ja uponneen laivan sisuksiin.

Vaihdon aikana ikävöin kovasti suomalaista kahvikulttuuria, jossa kahvia ei tarjoilla muovipussista kondensoidun maidon, jään ja muovipillin kera. Kaiken kaikkiaan, KELA:n minulle ystävällisesti postittamat rahat hävisivät lopulta kuin Borneon savu ilmaan ja puolen vuoden reissaamisen jälkeen oli sopiva aika tulla hakemaan lisää rahaa koto-Suomesta.

Henri Ponkala, Saksa

Vaihtoon lähtö oli yksi parhaista päätöksistäni tähän asti ja suosittelen lämpimästi, että jokainen käyttäisi yhden pulivuotisen elämästään siihen, jos vain voi. Oma vaihtoni alkoi maaliskuisena päivänä, kun saavuin Karlsruheen orientaatioviikolleni. Tämä oli mielestäni tärkein yksittäinen tapahtuma, jossa suurin osa alun yhteyksistä luotiin. Tapasin vaihdon aikaisen parhaan ystäväni kyseisen viikon ensimmäisenä päivänä, jonka seurauksena hän päätyi viettämään yönsä luonani, joskin sohvalla.

Karlsruhe ei ole mitenkään eksoottinen kohde, vaan se on suhteellisen moderni kaupunki, joka kaikin puolin muistuttaa Tamperetta. Opiskelut itsessään sujuivat kaiken muun sivussa, ja eläminen oli samanlaista kuin Suomessa. Saksalainen byrokraatia voi toki yllättää ja se voi aiheuttaa hieman paperilappujen täyttämistä, mutta muuten Saksa on helppo. Kielellisesti asiat menivät pääasiassa englanniksi.

Opiskelijaelämä rullaili omalla painollaan alun jälkeen ja kurssit olivat hyvin suoraviivaisia, joissa arvostelu perustui pääosin tentteihin. Siellä olisi ollut myös muutamia vähän työläämpiä kursseja, mutta ne pudotin pois, koska ne olisivat olleet pääasiallisen tekemisen tiellä. Tämä oli kuuden kuukauden lomailu (kurssien rentouteen auttaa huomattavasti se, että niiden arvosanat muutetaan suoritusmerkinnöiksi meidän päässämme). Lisäksi opiskelun

erikoisuutena voidaan pitää sitä, että Saksassa tenttiaika kestää noin kaksi kuukautta.

Vaihtarielämään kuului muutamia järjestettyjä tapahtumia, mutta monta kertaa itse tekemisen taustalla oli me vaihtarit itse. Tietenkin ESN Karlsruhea tulee kiittää siitä, että he järjestivät varsinkin alussa tekemistä, ja joka viikkoisen publi-istuskelun, jonka myötä pääsi aina moikkaamaan myös niitä, joita ei muuten tavannut. Tein vaihtarikavereideni kanssa mm. matkat Lissaboniin, Wieniin, Müncheniin ja Amsterdamiin, joista voin suositella varsinkin Wieniä, mikä on erittäin kaunis ja kulttuuririkas kaupunki. Kaiken kaikkiaan matkustaminen on tehty varsin helpoksi Keski-Euroopassa, koska bussit ja lennot ovat Suomen hintoihin nähden erittäin halpoja.

Miksi siis lähteä vaihtoon? Ensimmäinen ja tärkein syy itselleni oli se, että pääsin tutustumaan täysin erilaisiin ihmisiin, jotka tulevat hyvinkin erilaisista lähtökohdista. Vaihdoissa lähes jokainen haluaa tutustua uusiin ihmisiin, joten ei tarvitse pelätä, että jäisit yksin siellä. Toisekseen arvostat tämän jälkeen Suomea paljon enemmän. Täällä asiat ovat yllättävän hyvin ja ne jopa toimivat. Kolmanneksi kokemus tulee olemaan täysin ainutlaatuinen. Et todennäköisesti tule saamaan tällaista mahdollisuutta enää koskaan elämässäsi.

Vujut på svenska - Vuosijuhlat Ruotsissa

Tommi Mehtonen ja Jussi Kekki

Oli aivan normaali marraskuinen perjantai, kun skillan tiedotuskanavalle ilmestyi seuraava viesti:

"Haluatko lähteä Ruotsiin vujuilemaan 15.11.? Uppsalan sähkönopiskalijat ovat kutsuneet Skiltalaiset vuosijuhlilleen (2hlö) ja tänään on viimeinen päivä ilmoittautua!"

Mieleeni tulvahtivat muistot Uppsalan sähköteekkareista vuosi sitten, kun vierailimme heidän luonaan Ruotsirankallamme. Jos tällaiset ulkosuhteet on saatu aluilleen, niin onhan niitä hyvänen aika ylläpidettävä! Ei mennyt montaa tuntia kun päätökset oli tehty, ja Uppsalan sähkökillan puheenjohtajalle ilmoitettu.

Seuraavaksi piti keksiä lahja. Mikä olisi jotain niin hienoa mitä voisi viedä ulkomaille 5. vuosijuhlille, mutta samaan aikaan jotain todella perinteistä meidän vujulahjakulttuurimme mukaista? Noh, päädyimme tietenkin betonimöhkäleisiin. Kyseessä eivät kuitenkaan olleet mitkä tahansa betonimöhkäleet, vaan Skillan "peräluukun" takaa haetut betonimöhkäleet, palaset rakasta kiltahuonettamme! Tämän jälkeen vielä maalasimme näistä toisen Uppsalan sähköpinkillä ja toisen meidän sähkönsinisellä, sekä kiinnitimme ne messinkitangoilla petsattuun taustalevyyn. Lahja oli valmis.

Koitti vujuja edeltävä päivä ja aloimme suuntaamaan kohti turkua ja ruotsinlaivaa. Laivalta ostimme vielä jaloviinapullon lahjaa varten. Tunnin päästä ostoksista saimme varmistuksen että mitään pulloja ei ole sallittua

tuoda juhlatilaisuuteen missä lahjan luovuttaisimme. Noh, eipä jaloviina koskaan turhakaan ostos ole ollut, kyllä sille vielä käyttöä keksittäisiin. Tax-free shoppailujemme jälkeen siirryimme viihtyisään laivapubiin siemailemaan lasilliset konjakkia ja suunnittelemaan lahjapuhetta. Puhe syntyi kuin syntyikin lähes tajunnanvirranomaisesti ja pääsimmekin samantien betatestaamaan puhetta, kun eräs hyvinkin juhlatunnelmissa ollut suomalainen mies istui pöytäamme ja suorastaan vaati meitä pitämään juuri valmistelemamme puheen hänelle. "Hyvää settiä" kuulemma ja toivotti railakkaita juhlia poistuessaan jatkamaan kovaäänisesti iltaansa toiseen pöytään.

Yllättävän hyvin nukutun yön jälkeen nousimme maihin, söimme aamupalan, kiertelimme hetken jo kovin painavalta tuntuvan pahvilaatikomme kanssa ja siirryimme rautatieasemalle, josta jatkoimme matkaa määränpäähämme. Uppsalan päässä meitä oli vastassa paikallisen hallituksen edustaja Didrik, jonka luonna majoittuisimme. Vaihdoin kuulumiset ja seurasimme häntä hänen kämpillensä. Kahvit juotuamme suuntasimme hakemaan ruokaa ja olutta lähikaupasta.

Kello löi viimein kuusi, vujujen oli siis aika alkaa. Vujut pidettiin Gästrike-Hälsinge osakunnan osakuntatalossa. Lahjalaatikko oli saatu ehjänä perille, enää sitä ei tarvitsisi (meidän:D) kantaa. Loputkin paikalla olleet Uppsalan hallituslaiset riensivät innoissaan tervehtimään meitä ulkomaanedustajia ja jopa raahasivat meidät mukaan heidän hallituspotrettiinsa ennen juhlia. Tämän jälkeen suuntasimmekin yläkertaan, jossa saimme skumppalasiat käteemme ja mahdollisuuden ostaa snapsi/avec-lipettejä. Näitä tarttui pari kappaletta mukaan. Paikallinen cocktailtilaisuus oli lähinnä skumpanjuontia ja vapaata hengailua ilman mitään ohjelmaa. Törmäsimme täällä myös meidän edeltävillä vajuillamme KTH:ta edustaneeseen Jonas Cederholmiin, joka meidät nähdessään selkeästi muotoili huulillaan sanat "what the f*ck" ja kääntyi 180 astetta. Järkytyksestä selvittyään palasi halaamaan meitä ja vaihdoimmekin siinä kuulumiset.

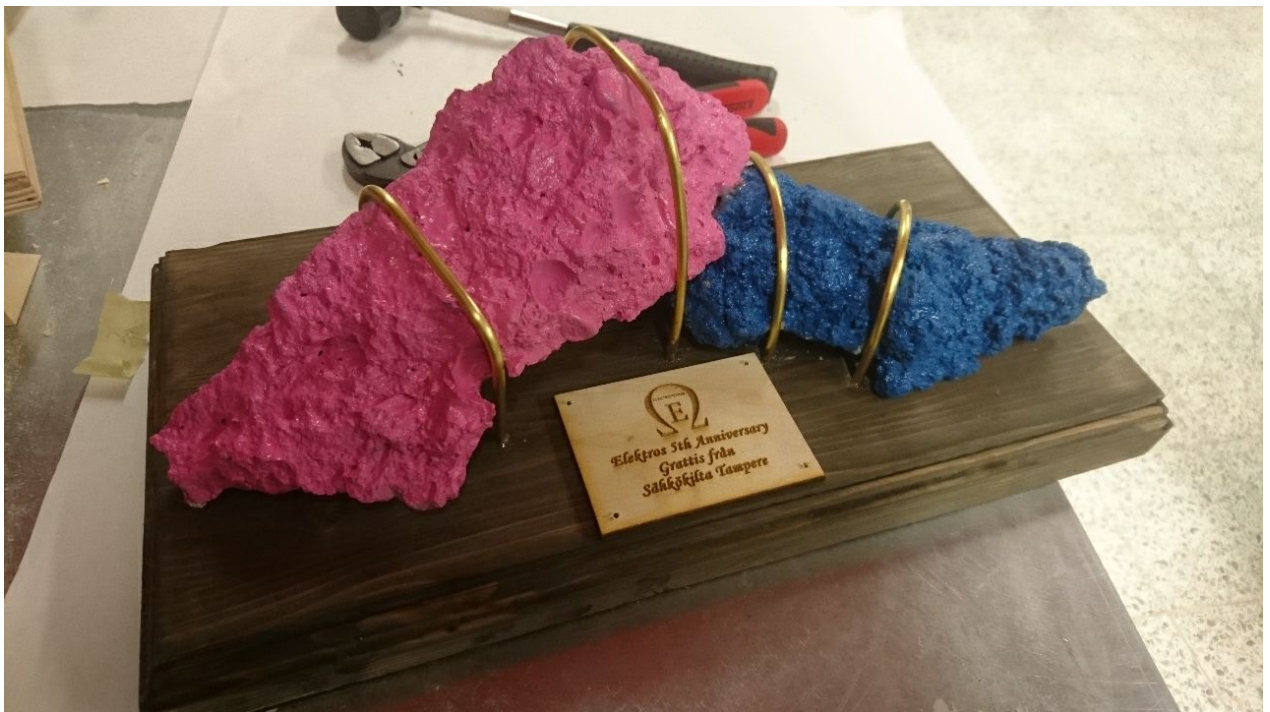
Noin puolen tunnin kokkarointien jälkeen oli aika siirtyä juhlapaikalle. Tila oli laitettu erittäin koreaksi useine aterinpareineen, kynttilöineen sekä koristeellisesti taiteltuine servetteineen. Kemuihin oli satsattu selkeästi paljon enemmän kuin vasta 5 vuoden ikään ehtineen killan olisi kuvitellut satsaavan. Snapsilasissa kiului kellertävä neste jota rukoilin olevan mitä tahansa muuta kuin Bäska Dropparia. Plaseerauksemme oli ilmeisen hyvillä paikoilla sillä meidät oli ympäröity hallituslaisilla ja välissämme istuikin koko lafkan puheenjohtaja. Itse vujujen rakenne olikin kovin samanlainen kuin kotona Suomessa. Juhlia veti kaksi seremoniamestaria/lukkaria, jotka aika ajoon kilistelivät lasiansa, kertoivat jonkin puheentynän ruotsiksi ja lopettivat sen lauluun paikoille jaetuista laululäsystä. Tässä vaiheessa rukouksiini oli vastattu kun alkusnapsi olikin vain tavallista miedompaa akvaviittia eikä pahamaineista Bäskaa. Suurimpana erona meidän juhliimme taisi olla se, että muut kuin heidän serejensä puheenvuorot on suotavaa sopia etukäteen. Osa puheenvuoroista johti ohjelmanumeroon, kuten hallituksen kolmiosaiseen lauluesitykseen, speksiin sekä paikalliseen kuoroon. Noin pääruuan kohdilla koitti puhe, joka sisälsi myös englantia. Tiesimme että on meidän aikamme valmistautua luovuttamaan lahjamme.

Pääsimme juhlatilan eteen aplodien saattelemana ja aloitimme puheemme ruotsiksi. Muutaman lauseen päästä kieli vaihtui englanniksi -- meidän ja todennäköisesti myös juhlakansan helpotukseksi. En tiedä mitä he odottivat lahjalta, mutta kaivaessamme puutaustalla olevat betonimöhkäleemme esiin, puheemme hukkui raikuvien aplodien alle. Osa juhlaksansasta jopa nousi antamaan aplodinsa seisaaltaan. Esitykset ilmeisesti aina päättyivät kuitenkin hieman "juttele sinä vaan..." -tyyliseen lauluun, johon esiintyjät joutuivat täydentämään säkeistön. Improvisoimme jotain suomeksi ja saimme vielä yhden aplodit :D

seuraavaa vaihtoehtoa, eteeni oli tilattu jo olut ruotsalaisten toimesta. Jatkojen jälkeen lähdimme kohti majoitustamme, sillä jaloviina oli vielä avaamatta ja luovuttamatta paikalliselle hallitukselle. Jatkot jatkuivat siellä vielä ehkä noin 3.00 asti, jonka jälkeen ihmiset lähtivät koteihinsa nukkumaan ja mekin pääsimme vihdoinkin levähtämään.

Seuraavan päivän ohjelma olikin levollisempi ja sisälsi muutaman tunnin kahvin juontia, päiväunet ja pientä kiertelyä kaupungilla. Illasta menimme vielä heidän kiltahuoneelle syömään pitsaa ja lojumaan. Oli mielenkiintoista keskustella ja

Juhlat päättyivät heidän lopetuslauluunsa, joka sanomaltaan ja tärkeydeltään vertautui hyvin lkuisen teekkarin lauluun. Tämän jälkeen siirryimmekin taas hetkeksi ulos juhlasalista pöytien siivoamisen ajaksi. Kun pyödyt oli siivottu, juhlat jatkuivat samassa tilassa musiikin ja baarin merkeissä. Jatkot eivät huikeiden pääjuhlien jälkeen aiheuttaneet enää mitään suuria wau-elämyksiä, mutta eipä aina tarvitsekaan. Ainoa kerta kuin melkein onnistuin tarjoamaan paikallisille jonkin juoman epäonnistui, kun selvisi että heillä ei ole jaloviinaa (yllätys), eikä brandya tai konjakkia. Nopeat jallukolat eivät olleet siis vaihtoehto ja ennenkuin kerkesin miettiä

huomata kuinka samanlainen opiskelijakulttuuri, yhteisön vahvuudet ja haasteet sekä yleinen meininki Uppsalassa onkaan meihin verrattuna. Näin lojumalla luiskahtikin viisi tuntia aikaa, ja pakattuamme reppuun heiltä saamamme hienot t-paidat ja kahvitermokset matkaan olikin jo aika suunnata nukkumaan.

Puhetta oli myös siitä, että seuraavaksi onkin heidän vuoronsa saapua kyläilemään meille ja lupasimmekin laittaa saunat valmiiksi, kunhan vain ilmoittaisivat milloin ovat tulossa vierailemaan. Reissu oli todellakin kaiken ajan, vaivan ja rahan arvoinen.

Kiitos
kuluneesta
vuodesta ja
iloista joulun
odotusta

Toivottaa Pähkösanomien toimitus